మీ తీర్పేమిటి?

రోజూ ప్రకారం కాలేజీకి తయారవుతున్న సునీతి, మావయ్య గొంతు విని బయటకొచ్చింది.

"ఏమే కోడలు పిల్లా బాగున్నావా?" పలకరించాడు గోవిందం మామయ్య.

"ఆ....ఆ....ఇదేనా రావడం?" అంటూ అతని చేతిలోని చక్కర కేళీలు, అరటిపండ్ల బుట్ట, బందరు లడ్డూల పొట్లం అందుకుంటూ అడిగింది సునీతి.

గోవిందం గొంతు విని లోపలినుండి పరుగెత్తుకొచ్చింది సావిత్రీదేవి.

"ఏమే అక్కాయ్ బాగున్నావా? బావగారు కులాసాయేనా? మధుబాబు బాగున్నాడా?" ప్రశ్నల వర్షం కురిపిస్తున్న గోవిందం కేసి చూసి నవ్వుతూ "అంతా క్షేమం. మరదలూ, పిల్లలు అంతా బాగున్నారా?" అతని చేతిలోంచి బ్రీఫ్‌కేసు నందుకొంటూ అడిగింది సావిత్రీదేవి.

"అందరూ బాగానే ఉన్నారు. కాని రాజేశ్వరికి ఈమధ్య కాళ్ళనొప్పులూ నడుం నొప్పి ఒచ్చాయి. మందులిప్పిస్తున్నాననుకో...."

"ఏం? మరదలికి కోడలు తొందరగా రావాలనుందేమో! అందుకే కీళ్ళ నొప్పులూ, కాళ్ళ నొప్పులు అంటోంది." నవ్వింది సావిత్రీదేవి.

ఈ సంభాషణ వాళ్ళకి మామూలే కాబట్టి, ఇవేమీ వినిపించుకోకుండా, కాలేజీకి ప్రయాణమవుతోంది సునీతి.

స్నానంచేసి అప్పుడే లోపలికొస్తున్న రాజారావు బావగారిని ఆప్యాయంగా పలకరించాడు. "ఏమే కోడలు పిల్లా! నేను సాయంత్రం వెళ్ళిపోతున్నాను ఇవాళ కాలేజీకి సెలవు పెట్టి వుండి పోకూడదూ?" అన్నాడు గోవిందం, పుస్తకాలు సర్దుకుంటున్న సునీతిని చూసి.

"ఇవాళ ఇంపార్టెంటు సైన్సు క్లాసుంది సెలవు పెట్టడమే?" అంటూ "వెళ్లొస్తానమ్మా!" అని వెళ్ళిపోయింది సునీతి.

"ఎప్పుడు సెలవు పెట్టమన్నా, ఏదో ఒకసాకు. కొంపమునిగిపోయేంత ముఖ్యమైన పనుంది అంటుంది. ఏం చదువులో ఏమిటో." విసుక్కుంది సావిత్రీదేవి.

"ఇంకెన్నాళ్లలే అక్కాయ్. ఆ మూడు ముళ్ళూ వడేస్తే సరి. రాజేశ్వరికి ఒంట్లో అసలు బాగుండడం లేదు. రేపు వేసవి కాలంలో రవికి పెళ్ళి చేసెయ్యాలనుకుంటున్నాం. వాడూ సరేనన్నాడు. బ్యాంకులో ఉద్యోగం దొరికింది కదా! నువ్వు సరేనంటే, రాజేశ్వరిని పిలిపిస్తాను. మిగతా విషయాలన్నీ మాట్లాడుకుందాం."

"అలాగేరా గోవిందం! తప్పకుండాను. మాకు మాత్రం ఎంత మందున్నారు ఒక్క కూతురూ, ఒక్క కొడుకూనును. దీని పెళ్ళి ఘనంగా చెయ్యాలనే మా కోరికానూ."

"అంత తొందరెందుకు బావా? ఇంకొక్క సంవత్సరం పోతే డిగ్రీ అయిపోతుందిగా?" అన్నాడు రాజారావు గారు తలదువ్వుకుంటూ.

"ఏం, పెళ్ళయ్యాక ఆ ఒక్క సంవత్సరం పూర్తి చెయ్యకూడదేమిటి?" వెంటనే అందుకుంది సావిత్రీదేవి.

"చెయ్యకపోయినా, నష్టమేముంది? ఉద్యోగం చెయ్యాలా? ఊళ్లేలాలా? ఏదో భగవంతుడి దయవల్ల, మనకి బాగానే వుంది తినటానికి ఉండటానికి లోటులేదు" అన్నాడు గోవిందం.

"అమ్మాయి కాలేజీ నుంచి రానివ్వు బావా! అన్ని విషయాలు మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు రాజారావుగారు, ఆఫీసుకెళ్ళడానికి బయలుదేరుతూ.

"తమ్ముడొచ్చాడు కదా, మీరీవాళ ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టకూడదు? ఆ కూతురకి తగ్గ తండ్రి!" దెప్పుతూ అంది సావిత్రీదేవి.

"అందుకే నేను భోజనం చెయ్యకుండా ఆఫీసుకెళుతున్నాను. మధ్యాహ్నం ఒచ్చేస్తాలే. ఇంతకీ మీ తమ్ముణ్ణి చూసిన హడావుడిలో నేను భోజనం చెయ్యలేదన్న విషయం కూడా మర్చిపోయావన్నమాట! అంతేలే, ఈ ఆడవాళ్ళకి పుట్టింటి వాళ్ళని చూసే సరికి, మతిపోతుంది" అందరూ నవ్వుకున్నారు కాస్సేపు. మధ్యాహ్నం వస్తానని చెప్పి రాజారావుగారు ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయారు.

"నాకీ పెళ్ళొద్దు, చదువుకుంటాను" అంది సునీతి.

సావిత్రీదేవికి, దాని పట్టుదలా, అలా మాట్లాడ్డం చూస్తున్న కొద్దీ కోపం వస్తోంది. "ఈ పెళ్ళొద్దా, అసలు పెళ్ళే వొద్దా?" ఉరుములా ఉంది ఆమె కంఠం.

"పోనీలే బావా! పెళ్ళయినా ఆ ఒక్క సంవత్సరం కూడా పూర్తి చేసేస్తే డిగ్రీ చేతికొస్తుందిగా; నీతీ, నీకేం దిగులు లేదు. హాయిగా చదువుకుందువుగానీ, పెళ్ళి చేసుకుందువుగానీ" అన్నాడు రాజారావుగారు. ఆ క్షణంలో సునీతికి తల్లిమీద చచ్చేంత కోపం, తండ్రంటే ఎంతో గౌరవమూ, ఆప్యాయతా అనిపించింది. మాట్లాడకుండా అక్కడినుంచి లేచి వెళ్ళిపోయింది.

మౌనం అంగీకారమే కదూ! వెంటనే పురోహితుణ్ణి పిలిపించడం, రాజేశ్వరికి కబురు పెట్టడం, ముహూర్తాలు పెట్టేసుకోవడం, కట్నకానుకలు మాట్లాడుకోవడం అన్నీ ఒకదానివెంట ఒకటి జరిగిపోయాయి.

చూస్తుండగానే, రెండు నెలలూ రెండు రోజుల్లా గడిచిపోయాయి. సావిత్రీదేవి కసలు టైము తెలీడం లేదు. ప్రతిరోజూ పట్టుచీరల దుకాణాల చుట్టూ తిరగడం, వెండి బంగారాల కొట్లు తిరగడం, ప్రతివారితోటీ పెళ్ళి విషయాల గురించి మాట్లాడడం, ఏర్పాట్లు చేయడంతోటే గడిచిపోయింది.

సునీతి కసలు ఈ గొడవంతా ఇష్టంలేదు. కానీ, తన మాట వినెదెవరు? నోరు మూసుకుని కూర్చుంది. ఎందుకో తనకి ఏమాత్రం ఉత్సాహం కలగడం లేదు కానీ, తల్లికి భయపడి నోరుమూసుకు కూర్చుంది.

ఆ శుభ ముహూర్తం రానే వచ్చింది. తళ తళలాడే పట్టుచీరలూ, జిగేలుమనిపించే ఒంటెడు నగలూ, ఎన్నున్నా ఏదో కొరత సునీతని వేధిస్తోంది. హాయిగా నవ్వలేకపోతుంది సునీతి. రవిని చూస్తుంటే తమ్ముడు మధులా అనిపిస్తున్నాడు.

అయిన సంబంధమే అయినా, అన్ని లాంఛనాలతోటి వివాహం జరిపించారు సావిత్రీదేవి, రాజారావులు. ఇంకా ఒక్క సంవత్సరం చదువు పూర్తి కావాలని సునీతి పట్టుపట్టింది కాబట్టి, చదువయ్యే వరకూ శోభనం చెయ్యొద్దన్నారు. సునీతి నాలుగైదు సార్లు విజయవాడ అత్తారింటికి వెళ్ళొచ్చింది. పండగలకీ పబ్బాలకీ రవి కూడా హైదరాబాదు వొచ్చి వెళ్ళాడు రెండు మూడు

స్నార్లు పెళ్ళయ్యాక సునీతిలో పెద్ద ఉత్సాహం కనిపించకపోవడంతో, అందరికీ ఏదో కొరతగా వుండి అర్థం కాకపోయినా, ఏదోచిన్న పిల్లలే అని సర్దుకున్నారు.

సునీతి ఫైనలియర్‌లో కాలు పెట్టింది. రాజేశ్వరమ్మ కోడలి చదువు ఎప్పుడు పూర్తవుతుందా అని రోజులు లెక్కపెడుతోంది. సావిత్రమ్మకి వీలైనంత త్వరలో మనవణ్ణెత్తుకోవాలని వుంది. సునీతి మాత్రం తన చదువూ, కాలేజీ గొడవ తప్ప ఏమీ పట్టించుకోవడంలేదు.

సంక్రాంతి సెలవుల్లో కోడల్ని పంపించమని రాసింది రాజేశ్వరమ్మ. కాని కాలేజీ నుంచి "ఖజూరాహో"కి ఎక్స్‌కర్షన్ యేర్పాట్లు చేయడంవల్ల సునీతి ఖజూరహో వెళతానని పట్టుపట్టింది. స్నేహితులంతా కలిసి సరదాగా వెళుతున్నారు, వెళ్ళనివ్వమన్నారు రాజారావుగారు.

సునీతి ఎంతో ఉత్సాహంగా ప్రయాణమైంది. కావలసినవన్నీ తినుబండారాలూ, చేతినిండా డబ్బూ తీసుకుని స్నేహితులంతా ప్రయాణమయ్యారు. ఇన్నేళ్ళుగా కలిసి చదువుకున్న వాళ్ళంతా, ఈ సంవత్సరం కాగానే, తలాకరూ తలోమూలా విడిపోతారన్న భావం వాళ్ళలో జీర్ణించుకుపోయి, ఫైనలియర్‌లో అందరూ ఎంతో కలిసి మెలిసుంటారు.

యావత్ ప్రపంచం తిరిగొచ్చినా, మన భారతదేశంలోని సాంప్రదాయసిద్ధమైన కొన్ని కళలూ, సంస్కృతీ మరెక్కడా కనిపించవనిపిస్తుంది. ముఖ్యంగా లలిత కళలకు పట్టుకొమ్మవంటి దేవాలయ శిల్ప సంపద. ఆ గాథలూ, వొంపు సొంపుల నృత్య భంగిమలూ, కళ్ళకు కట్టినట్టు చెక్కిన ఆ శిల్ప సౌందర్యం వర్ణనాతీతం. మైమరచి చూస్తున్నారు అందరూ. తన్మయత్వంలో మునిగి బాహ్య ప్రపంచాన్నే మరిచిపోయింది సునీతి. అలాగే నిలుచుండి పోయింది.

"ఎక్స్క్యూజ్‌మీ, మీదేవూరు?" ఆ అపరిచిత కంఠం విని ఉలిక్కిపడింది సునీతి. కలవరపాటుతో చుట్టూ కలయజూసింది. తన స్నేహితులూ, కాలేజీ వాళ్ళూ అప్పుడే అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయి, పది గజాల దూరంలో కనిపిస్తున్నారు.

సునీతి గబగబా వెళ్ళబోయి చీరకుచ్చెళ్ళు అడ్డుపడి తూలిపోయింది. వెంటనే అతను పడిపోకుండా ఆమెని పట్టుకున్నాడు. ఆ స్పర్శలోయేదో కమ్మదనం, యేదో హాయి! ఒక్క_క్షణం అలాగే వుండిపోయి, అతని కళ్ళలోకి చూసింది. అతని మొహంలోని ఆకర్షణ, అతని చూపుల్లో కావ్యాని కందని కమనీయ భావాలూ! దృష్టి మరల్చుకోలేకపోయింది సునీతి. అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు! తనూ నవ్వింది. వెంటనే తేరుకుని "సారీ!" అంది ఎలాగో గొంతు పెగల్చుకుని.

"పరవాలేదు, పూర్తిగా పడలేదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీరు పట్టుకున్నారు కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే పడేదాన్నే" అంటూ కంగారుగా వెళ్ళబోయింది.

"మేడమ్, ఇంతకీ నా ప్రశ్నకి మీరు సమాధానం చెప్పలేదు" అన్నాడు అతను అదే చిరునవ్వుతో.

"ఏ ప్రశ్న?" ముందుకు నడుస్తూ అడిగింది.

"మీదేవూరు?"

"అదా! హైదరాబాదు."

"మీ పేరు?"

"మీకెందుకు?" అని అనాలనివున్నా అనలేకపోయింది.

"సునీతి."

"చక్కటి పేరు."

అతనలా అంటూవుంటే, తనకెందుకులే అనిపించినా అడగాలని పించింది. అడిగేసింది —

"మీదే వూరు" అని.

"కాకినాడ."

"మీ పేరు?"

"డాక్టర్ ప్రహ్లాద్" అంటూ జేబులోంచి విజిటింగ్ కార్డు తీసిచ్చాడు. అప్రయత్నంగానే అందుకుంది.

"ఆఁ. ఎక్కడ దిగారు? ...." వెళ్ళిపోతున్న సునీతికేసి చూసి బిగ్గరగా అడిగాడు.

"గెస్టు హౌస్‌లో" గబగబా వెళ్ళిపోయింది సునీతి.

ఇదంతా దూరంనుంచి చూస్తున్న స్నేహితులు చెవులు కొరుక్కున్నారు.

"ఎవరతను?" కొంటెగా అడిగింది ఒక ఫ్రెండు.

"దూరంనుంచి సినిమా షూటింగ్‌లా అనిపించింది" అంది ఇంకో ఫ్రెండు.

సునీతి చిన్నబుచ్చుకున్నా వాళ్ళ మాటలకి అతని రూపం మదిలో మెదిలి, అతని స్పర్శ గుర్తుకొచ్చి, వారి మాటలని పెడచెవిన పెట్టింది. ఆ మర్నాడు అతడు గెస్టుహౌస్‌కి వచ్చాడు. అతన్ని చూడగానే సునీతిని వదిలి పెట్టి స్నేహితులంతా దూరంగా వెళ్ళిపోయారు.

"ఇక్కడ కెందుకొచ్చారు?" అని అడగాలనుకుంది సునీతి. "వచ్చారా?" అంది.

"రాకుండా ఎలా వుంటాను"

అతని మాటలు సంగీతంలా అనిపించాయి.

"ఎందుకని"

"నాకు బొమ్మ గియ్యాలని వుంది"

సునీతి కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి. "మీరు బొమ్మలుకూడా గీస్తారా?"

"ఓ.... గియ్యాలని బుద్ధిపుట్టినప్పుడు" నవ్వితే అతని బుగ్గలు సొట్టలు పడుతున్నాయ్.

"ఒకే మనిషిలో, ఒక సైంటిస్టు, ఒక కళాకారుడు వున్నారన్న మాట"

"మొదటిది నా వృత్తి, రెండోది ప్రవృత్తి"

"కవిత్వంలోకూడా ప్రవేశమున్నట్టుందే" కొంటెగా నవ్వుతూ అంది సునీతి.

"ఊఁ.... కదిలించే బొమ్మలు కనిపించినప్పుడు"

ఇలా చిలిపిగా ఇరువురూ ఎంతసేపు మాట్లాడుకున్నారో. అందరూ భోజనానికి బయలుదేరేవరకూ తెలీలేదు సునీతికి.

"నే వెళ్ళాలి" అంది అతని పర్మిషన్ కోసం ఎదురుచూస్తున్నట్టు సునీతి.

"మనం వేరే హోటలుకు వెళ్ళి భోంచేద్దామా?" అడిగాడు ప్రహ్లాద్.

"అమ్మ బాబోయ్!" కేక పెట్టినట్టుగా అంది సునీతి.

"ఏం?"

"రా, సునీతీ ఫరవాలేదు."

"మరోసారి."

"ఎప్పుడూ?"

"రేపే మేం వెళ్ళిపోతున్నాం."

"మరి?"

"మీరు హైదరాబాదు వచ్చినప్పుడు."

"అయితే మీతో నే వచ్చేస్తాను."

"ఊ...." నవ్వింది సునీతి.

సునీతి ఫ్రెండ్సందరూ భోజనానికి వెళ్ళిపోయారు ఆమెనొదిలేసి. "వాళ్ళంధరూ నన్నొదిలేసి వెళ్ళిపోయారు" అంది భయంగా సునీతి.

"పోతే యేం? నే వున్నాగా?" నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రహ్లాద్. అతనంత చనువుగా, నిబ్బరంగా మాట్లాడుతూ వుంటే ఆశ్చర్యం, ఆనందం, యేదో తెలియని అనుబంధం ఆమెని అతనికి దగ్గరికి చేస్తోంది. సిగ్గుతో తల వాలిపోయింది అప్రయత్నంగా అమె చూపులు గుండెల మీద వేలాడుతున్న మంగళసూత్రాల పైన పడ్డాయి అంతే, యేదో భయం, యేదో ఆందోళన కలవర పెడుతూ వుంటే పిచ్చిదానిలా లోపలికి పరుగెత్తి వెళ్ళిపోయింది.

"సునీతీ... సునీతీ!" అని ఆతని పిలుపులు చెవులకి వినబడుతూనే వున్నాయ్.

అన్నం తినాలనిపించలేదు. తన గదికి వెళ్ళి పడుకుంది.

భోంచేసి వొచ్చిన స్నేహితులూ, లెక్చరర్లూ సునీతిని భోజనానికెందుకు రాలేదని అడిగారు. తలనొప్పిగా వుందని చెప్పి మాట్లాడకుండా పడుకుంది.

ఆ సాయంత్రం అందరూ సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టుకున్నారు. సునీతి రానంటే ఎవ్వరూ బలవంతం చెయ్యలేదు. అందుకు సునీతి మరింత బాధ పడింది. తన్ను వొదిలేసి అందరూ వెళ్ళిపోయేసరికి భోరుమని ఏడవాలని పించింది. గుండె పగిలి పొంగుకొస్తున్న కన్నీటిని ఆపలేక పోతోంది. ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయిన సునీతి మంచంమీద వాలిపోయి ఆలోచనలలో మునిగి పోయింది.

రవీ, ప్రహ్లాద్ మార్చి మార్చి కనబడుతున్నారు. ఒకరి తరువాత ఒకరు ఇద్దరూ తనని వాళ్ళకేసి లాగుతున్నట్టనిపించింది. ఎందుకనో రవి అంటే అభిమానం తప్ప ప్రేమ కలగడం లేదు. అది తప్పే కావచ్చు కాని ఏం చేస్తుంది తను? ఎంతకాదన్నా ప్రహ్లాద్‌తో కలుసుకున్న మధుర క్షణాలని మరచిపోలేకపోతోంది.

రవీ, తనూ చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న ఆటలూ, చెప్పుకున్న కబుర్లూ తమాషాగా, హాయిగా అనిపిస్తాయి కానీ, ఆ కబుర్లలో పులకరింత లేదు. వలపు లేదు. అందుకనే రవితో పెళ్ళంటే తనకేమీ అనిపించలేదు. కాని ఇప్పుడెలా? ఈ బలవంతపు పెళ్ళి చేసుకుని, ఇష్టంలేని కాపురం చెయ్యాలి. 'మనసులేని మనువుకన్న మరణం మేలు' ఆలోచనలతో తల వూపుతుంటే ''అమ్మా, మీ కోసం ఎవరో వచ్చారు'' అంటూ ఆయా వచ్చి పిల్చింది. చెరిగిన బొట్టు సరి చేసుకుని, చెదిరిన జుట్టు సవరించుకొని క్రింది కొచ్చింది సునీతి. నవ్వుతూ ప్రహ్లాద్ కనిపించాడు. పాలసముద్రంలో అమృతం దొరికినంత ఆనందం. వెయ్యి ఏనుగుల బలం ఒక్కసారొచ్చింది. ఆ క్షణంలో అతని చేతుల్లో వాలి పోవాలనిపించింది. కానీ, నిలదొక్కుకుని "వచ్చారా?" అంది.

"రాకుండా వుండగలనా?" అదేనవ్వు, అవే చిలిపిచూపులు.

ఇద్దరూ అక్కడ మెట్లమీద కూర్చున్నారు. ఇరువురి మధ్యా ఏదో మౌనం, ఇరువురి హృదయాల్లో ఏదో కల్లోలం. అలా కొంత సేపు గడిచింది.

"మీకు తెలుసా, నేను వివాహితను."

"తెలుసు."

"ఎలా?"

"నీ గుండెలమీద ఊగులాడుతున్న ఆ మంగళసూత్రాలే చెబుతున్నాయ్."

"మరి?"

"అయినా, నీ మనసు నాదనిపిస్తోంది."

"అయితే ఏం లాభం?" అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగింది.

"సునీతీ! నేనొక డాక్టర్ని. ఎందరో ఆడవాళ్ళు నా జీవితంలో తటస్థ పడ్డారు. అమ్మ పెళ్ళి చేసుకోమని పోరు పెట్టింది. నాన్నగారు మందలించారు. అన్నీ కాదన్నాను. నేను మెచ్చిన పిల్ల దొరికితే తప్పకుండా చేసుకుంటా నన్నాను. ఆ రోజు నువ్వు ఆ శిల్పాల మధ్య, అపురూప శిల్ప సుందరిలా అగు పించావు. అయస్కాంతంలా నీ వైపుకు ఆకర్షితుడనయ్యాను. ఆనాడే తెలుసు నాకు, నాకూ నీకు మధ్య ఇంత పెద్ద అగాతముందనీ, కానీ నిన్ను మరచి పోవం నావల్ల కాలేదు. నీ పరిస్థితీ అలాగే వుందని ఒక ప్రేమికుడిగా కాక, ఒక వైద్యుడిగా గ్రహించాను. అందుకే మళ్ళీ మళ్ళీ నీ దగ్గరికొచ్చాను. సునీతీ! మీ కాపురాన్ని పాడు చెయ్యాలని కాదు. కానీ, నాకెందుకో అనిపించింది, నీకా వివాహం ఇష్టం అయివుండదని."

సునీతి చెంపలమీదుగా కన్నీళ్ళు ధార కట్టాయి. జరిగినదంతా అతనితో చెప్పింది. తన సమస్యకి పరిష్కారం కోరింది.

"సునీతీ, మన ప్రేమని సమాజం హర్షించదు. మన కలయిక పెద్దలు ఒప్పుకోరు రాజీపడి అతనితో సంసారం చెయ్యడమే మేలు."

"మానవత్వమున్న మనిషిగా మానసిక శాస్త్రాన్ని చదివిన వైద్యుడిగా మీరూ ఆ మాటే ఎలా అనగలుగుతున్నారు?బలవంతపు పెళ్ళిచెయ్యడం మెడకి ఉరితాడు బిగించడమవదా?" వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"అయితే నీకు ధైర్యముంటే పెద్దల నెదిరించు. ఉన్నది ఉన్నట్టు చెప్పెయ్." సునీతి తల నిమురుతూ లాలిస్తూ అన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"కానీ."

ఏమిటి? ఇన్నాళ్ళూ అతనితో కాపురం చేసి, ఎలా తెగతెంపులు చేసు కోవాలనేనా నీ బాధ?"

"అసలు నేను కాపురానికే వెళ్ళలేదు."

ప్రహ్లాద్ ఆమెని గుండెలకి హత్తుకున్నాడు. జేబులోంచి రుమాలు తీసి కళ్ళు తుడిచాడు ఓదార్పుతో.

గుండె గుండె కలిసి, ఎన్నో గుస గుసలు చెప్పుకున్నయ్. ఇరువురి లోనూ ఏదో స్తబ్ధతలాంటి ప్రశాంతత ఏర్పడింది. పక్కపక్కగా కూర్చుని ఎన్నో విషయాలు చర్చించుకున్నారు, కాలం క్షణాలమీద దొర్లిపోయింది.

''వెళ్ళొస్తా'' నన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"సరే" నంది సునీత.

కనుమరుగయ్యేవరకు చెయ్యూపుతూ ఒకరికి ఒకరు వీడ్కోలు చెప్పుకున్నారు.

తేలికపడ్డ హృదయంతో వచ్చి మంచంమీద వాలిపోయింది. సినిమా నుంచి స్నేహితులంతా తిరిగొచ్చాక అందరితోపాటు తానూ కాస్త ఎంగిలి పడింది.

* * *

సునీతి మాటలు విని నోటమాటరాక మూగవాడిలా కూర్చున్నారు రాజా రావుగారు. నెత్తీనోరూ కొట్టుకుంది సావిత్రీదేవి.

"ఈ ఇంటిపేరు పాడుచేస్తున్నావు" అన్నాడు తమ్ముడు మధుబాబు, అసహ్యించుకుంటూ.

సునీతి చలించలేదు. దృఢనిశ్చయంతో మనోనిబ్బరంతో, అసలు తొణకలేదు.

ఆ రోజు ఇంట్లో అందరూ ఉపవాసమే. పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టలేదు అందరూ. ఆ సాయంత్రానికి ఉన్నట్టుండి రాజారావుగారు 'గుండెనొప్పి' అన్నారు. మధూ డాక్టర్ని పిలుచుకురావడం, రాజారావుగారిని ఆసుపత్రిలో చేర్పించడం అంతా జరిగిపోయింది దాంతో మధూ, సావిత్రిదేవి సునీతితో మాట్లాడడం కూడా మానేశారు. తండ్రి పరిస్థితి ఆందోళనకరంగా వుందని తెలిసి, వెయ్యి దేవుళ్ళకి మొక్కుకుంది సునీతి. ఆయనని కాపాడమని, దాదాపు పదిహేను రోజులు పట్టింది రాజారావుగారు ఇల్లు ముఖం పట్టడానికి, ఈలోగా ఈ వార్త తెలిసి గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ, రవి అంతా వచ్చారు, రాజారావు గారిని చూడ్డానికి.

సావిత్రిదేవి ద్వారా విషయాలన్నీ తెలుసుకున్న గోవిందం చిందులు తొక్కాడు. తమ ఇంటిపరువు మర్యాద అంతా గంగలో కలిసిపోయిందని కుమిలిపోయింది రాజేశ్వరమ్మ.

"పదిమందిలో ఒకసారి తాళి కట్టించుకుని ఏ సంబంధమూ లేనట్టు ఆ తాళి తెంచుకుని మరొకడిచేత పుస్తె కట్టించుకోవడానికి ఏనాడయితే నా కూతురు సిద్ధపడిందో, అప్పుడే అది నాకు కూతురు కాదనుకున్నాను. తలబాదుకున్నారు రాజారావుగారు.

అందరి చూపులూ సునీతిపై పడ్డాయ్. బోనులో నిలబడ్డ దోషిని చూస్తున్నట్టు జూస్తున్నారు అందరూ.

సునీతిలో ఆత్మాభిమానం బుసలు కొట్టింది. వారందరి మాటలూ వింటూ వుంటే, వారి మీద అసహ్యం పుట్టింది.

"ఒకడిని పెళ్ళిచేసుకుని, ఇంకొకరితో సంసారం చెయ్యాలనుకోవడం వ్యభిచారంతో సమానం" కసిగా అన్నాడు రవి.

"రవి" కోపంగా అరిచింది సునీతి.

"చెయ్యగాలేనిది చెబితే తప్పా? పౌరుషం, రోషం బాగానే వుందే?"

ఆ మాటలోని ఏహ్యభావాన్ని హేళనని భరించలేకపోయింది సునీతి. "షటప్, నా ఇష్టం. తాళి కట్టాను కదా అని నీ ఇష్టం వొచ్చినట్లల్లా మాట్లాడే హక్కు నీకు లేదు" ప్రతి మాటానొక్కి పలుకుతూ అంది సునీత.

"మాట్లాడే హక్కు కాదు, తాళికట్టిన భర్తగా నాలుగు తగిలించే హక్కు కూడా వాడికుంది" కొడుకుని సమర్థించింది రాజేశ్వరమ్మ.

"చేసింది చాలక హక్కుల గురించి మాట్లాడుతోంది, పెద్ద లాయరు లాగా" అన్నారు గోవిందరావుగారు.

"అవును నేనే లాయర్నే అవుతాను. మీకు బుద్ధి చెప్పడానికయినా 'లా' చదువుతాను" ఉక్రోషంతో అంది సునీతి.

"ఏం చదివితే ఏం? మనిషికి నీతి, భీతి వుండాలి" పళ్ళు పట పట కొరికాడు గోవిందం.

"నీతిమాలిన పని నేనేం చెయ్యలేదు మామయ్యా"

"ఇంకా ఏం చెయ్యాలే. పదిమందిలోనూ తలెత్తుకోలేకుండా చేశావు" తల బాదుకున్నారు రాజారావుగారు.

"పెళ్ళి చేసుకున్న భర్త బతికుండగానే వేరొకడితో కాపురం పెట్టడానికి సిద్ధమయ్యావు. పరువుగా బతికేవాళ్ళకి ఇంతకన్నా అవమానం ఇంకోటి లేదు" సునీతికేసి కొరకొరా చూస్తూ అంది సావిత్రీదేవి.

"అసలు నాకిష్టంలేని పెళ్ళి చెయ్యడం మీ తప్పు కాదా? ఎంత ప్రయత్నించినా రవిని నేను ప్రేమించలేకపోతున్నాను. ప్రహ్లాద్ నేను చిత్రంగా కలుసుకున్నాం కానీ, మిమ్మల్ని బాధపెట్టి, నేను అతణ్ణి పెళ్ళే చేసుకోను, కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం, రవితో మాత్రం సంసారం చెయ్యను" ఎవరి సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా, గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి లోపలికి వెళ్ళిపోయి తన మంచం మీద పడుకుని వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది సునీతి.

గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ, నానా మాటలూ అన్నారు. "గుణంలేని పిల్ల" అని "చెడిపోయిన పిల్ల" అని.

సావిత్రీదేవి, రాజారావులు ఎంత వారించినా వినక, ఇక ఆ ఇంటితో ఆ రోజుతో సంబంధం తెగిపోయిందంటూ, గోవిందం రాజేశ్వరమ్మా రవి వెళ్ళిపోయారు.

"విడాకులకు రచ్చకీడ్చవద్దని, కావాలంటే రవికి మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోమని" బతిమాలారు రాజారావుగారు గోవిందాన్ని.

కాలం గడుస్తోంది. ఫస్టుక్లాసులో ప్యాసయింది సునీతి. "లా" కాలేజీలో చేరింది. రవి మాత్రం ఒక మంచి శుభ మూహూర్తాన, తల్లికీ తండ్రికీ నచ్చిన పిల్లని చేసుకుని ఓ ఇంటివాడయ్యాడు బి.కాం చేసిన మధూ ఇక చదవనని బ్యాంకులో చేరాడు. రాజారావుగారు మాత్రం మంచం దిగడంలేదు. సావిత్రీదేవికి బ్లెడ్‌ప్రెషరు, గుండెదడ పట్టుకున్నాయ్.

సునీతి, ప్రహ్లాద్ కేవలం మంచి స్నేహితులుగా మిగిలిపోయారు. డా॥ ప్రహ్లాద్ కాకినాడలో ప్రాక్టీసు పెట్టాడు. ఉత్తరాలలో తప్ప సునీతికి ప్రహ్లాద్‌కి కలుసుకునే అవకాశం లేకపోయినా అపనిందలు, అబాండాలు రోజుకొకటి పుడుతునేవున్నాయ్. అయినా సునీతి జీవిస్తూనేవుంది, చావాలనుకోలేదు.

కాలం ఎవరికోసమూ ఆగదు. ఆస్తిపాస్తులున్నాయ్. ఒక్కడే కొడుకు. మధుబాబుకు సంబంధాలొస్తూనే ఉన్నాయి. సావిత్రీదేవిని ఒంటరితనం బాధిస్తోంది. సునీతి మనసువిప్పి మాట్లాడలేకపోతుంది. ఉన్న ఒక్క తోబుట్టువూ, సునీతి వివాహంద్వారా దూరమయ్యాడు. భర్త అనారోగ్యం ఆమెను పీడిస్తుంది. కనీసం కోడలైనా వొస్తే ఇంట్లో కొత్తదనం, కొత్త ఆశలూ చిగురిస్తాయనుకుంది. మంచి సంబంధం చూచి ఖాయం చేసింది. ఇప్పుడు ఒక్క సునీతి తప్ప ఆ ఇంట్లో ఎవ్వరూ ఒంటరివారు కారు.

మధుబాబు భార్య జయకి సునీతిమీద గౌరవంలేదు. ఏవో సూటిపోటి మాటలంటూనే వుంటుంది అవకాశం వచ్చినప్పుడల్లా.

వంశోద్ధారకుడు కలిగాడని మురిసిపోయారు రాజారావుగారు, సావిత్రీదేవి. సునీతి ఆ సంవత్సరమే "లా" పట్టానందుకున్న విషయం ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. ఆ సంతోషం ఒక్క ఆమెకే పరిమితమైపోయింది ప్రహ్లాద్ మాత్రం నాలుగు పేజీల ఉత్తరం వ్రాశాడు. ఉత్తరంతో పాటు ఒక రష్యన్ 'ఫర్మ్'లో 'లా' ఆఫీసరు కోసం చేసిన ప్రకటన కూడా పంపించాడు. వేరే ఊర్లో అంటే ఇంట్లో వాళ్ళు అనుమానపడేవారేమో కానీ ఉన్న ఊళ్ళోనే కాబట్టి ఎవ్వరూ అభ్యంతరం చెప్పలేదు. సునీతి ఆ ఉద్యోగం అవలీలగా వచ్చింది.

రవికి ఒక కొడుకు, కూతురూ, మధూకి ఒక కొడుకు, ఒక కూతురూ. కాలం సరదాగానే గడిచిపోతుంది. సునీతి సంపాదనలో ఏ పండగొచ్చినా అందరికీ బట్టలుకొంటుంది. మేనకోడలు 'వర్ష'కి గొలుసు, మురుగులూ చేయించింది. ఇప్పుడు సునీతిపైన ప్రత్యేకంగా ప్రేమ చూపించకపోయినా, కనీసం అసహ్యించుకోవడం లేదు. సునీతి జీవితంలో సంతోషకరమైన రోజు, ప్రహ్లాద్ దగ్గరి నుంచి ఉత్తరం వచ్చిన రోజు.

కాల ప్రవాహంలో మరో మూడు వసంతాలు గడిచాయి. రాజారావుగారూ, సావిత్రిదేవిగారూ ఇంచుమించు ఒకరి తరువాత ఒకరు సంవత్సరం తిరక్కుండానే కళ్ళుమూశారు. దాంతో గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మా వచ్చి మధుని పలకరించి వెళ్ళారు. సునీతి మాత్రం శత్రువుగానే మిగిలిపోయింది. తల్లీతండ్రీ పోవడం, మరదలు జయ రుసరుసలూ సునీతికి ఇంట్లో వుండడం కష్టంగానే వుంది.

భగవంతుడు చిమ్మని చీకట్లో మిణుగురు పురుగుని ప్రవేశపెట్టి వెలుతురుందనే భ్రమతో చిరు ఆశలు కల్పిస్తాడు. లేకపోతే మనిషి నిరాశతో కుమిలిపోతాడేమో!

సునీతికి కంపెనీ ద్వారా డిప్యుటేషన్ మీద రెండేళ్ళకోసం రష్యాకి వెళ్ళే అవకాశం వచ్చింది. సునీతి ప్రయాణమయింది. ప్రహ్లాద్ హైదరాబాదు వచ్చాడు సునీతిని సాగనంపడానికి. సునీతి ప్రహ్లాద్‌ని ఎవరినైనా మంచి అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళిచేసుకోమని ఎంతో నచ్చచెప్పింది. అతను "ససేమిరా" కాదన్నాడు. "మనువాడనంత మాత్రాన మనసులు కలిసిన మనం భార్యాభర్తలం కాదంటావా?" అన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"కాదు ప్రదా.... కానీ, నేను నీదాన్నయి, నీకేమీ చెయ్యలేనపుడు నా సాంగత్యం నీకు ఎండమావిలాంటిది కదూ! నీళ్ళలా అగుపించినా దప్పిక తీర్చదుగా?"

"నీతీ! నీ మనస్సులోని చల్లదనం నా దప్పిక తీరుస్తుంది. నీ మాటలలోని కమ్మదనం నాకు కొండంత బలాన్నిస్తుంది. నీ ఉత్తరాలు నాకు తోడుగా నీవు లేని కొరత తీరుస్తాయి. సునీతీ, వారానికో ఉత్తరం రాస్తావుకదూ?" అతని గొంతులోని జీర, సునీతిని కదిలించి వేసింది.

"ప్రదా! ఇది ఎన్ని జన్మల బంధమో, ఈ జన్మలోను పరిస్థితులకు దూరమైన మనని దగ్గరికి చేర్చింది. కానీ సమాంతర రేఖల్లా మనం మాత్రం వేరువేరుగా మిగిలిపోదాం." కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది సునీతి.

"సునీతీ, నీ అభ్యంతరం లేకపోతే మనం ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోవచ్చుగా? అభ్యంతరం చెప్పిన అమ్మా, నాన్నా పోయారు. రవీ, మధూ పిల్లల తండ్రులయ్యారు. మనకెందుకీ శిక్ష?"

"ప్రదా! ఇంకా గోవిందం మామయ్యా, అత్తయ్యా వున్నారుగా? పైగా మాటతప్పినదాన్నవుతానేమో!" ఆలోచనగా అంది సునీతి

ప్రహ్లాద్ పకపకా నవ్వాడు. "నీ మాట ఎవరికి జ్ఞాపకముంది నీతీ? నీ మాటే జ్ఞాపకముంటే, ఈనాడు నీ సంపాదనంతా వాళ్ళు తినిపోతున్నారు. అందుకే కిక్కురుమనడం లేదు. అదీ లేకపోతే, ఏనాడో నీ ఖర్మానికి నిన్నొదిలేసేవారు" అన్నాడు.

"ఛ, మీరు మరీ అన్యాయం. అదేం కాదులెండి." చిరుకోపం ప్రదర్శించింది సునీతి.

"సునీతీ, నువ్వు రష్యా వెళ్ళడం మానుకోకూడదూ?" అన్నాడు సీరియస్‌గా ప్రహ్లాద్.

"ఏమి? ఎందుకని?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది సునీతి.

"సునీతీ, నాకేదో భయంగా వుంది, నువ్వెళతానంటుంటే."

సునీతి పకపకా నవ్వింది. "నేనేం చిన్నపిల్లనా ప్రదా?" అంటూ మరి కాస్సేపటిలో ఆమె మొహంలోని నవ్వు మాయమయింది. ప్రహ్లాద కేసి చూసింది. "ప్రదా నువ్వు నన్ను మర్చిపోయి పెళ్ళిచేసుకోకూడదూ? ఎందుకు నీ జీవితాన్ని పాడుచేసుకుంటావు?"

ప్రహ్లాద్ తలెత్తి సునీతి కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు.

"సునీతీ, నువ్వీమాట ఎలా అనగలిగావు? మనసా వాచా నువ్వు తప్ప, నాకే పేరూ, ఏ రూపం గుర్తుండవు. మనకి పెళ్ళి జరగక పోయినా, ఒకరి శ్రేయస్సును కోరి ఇంకొకరం బ్రతుకుతున్నాం. ఈ జీవితానికి పెళ్ళంటూ జరిగితే అదొక్క నీతోనే. కలలో కూడా మరో స్త్రీని నా భార్యగా ఊహించుకోలేను." సునీతి చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ అన్నాడు.

"సునీతి కళ్ళు నీటి కుండలయ్యాయి. ఆవేదనతో, ప్రదమీద అభిమానంతో గుండె బరువెక్కింది. ప్రదలాంటి వ్యక్తిని భర్తగా పొందే భాగ్యానికి నోచుకోకపోయినా, కనీసం అతనితో కలిసిన స్నేహ బంధానికి మనసులోనే భగవంతునికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంది. మరో జన్మంటూ వుంటే, తప్పకుండా ప్రదకి భార్యలా పుట్టాలని కోరుకుంది.

ఇరువురి గుండెల్లోనూ ఏదో అవ్యక్తమయిన బాధ, ఇరువురి మనస్సుల్లోనూ ఏదో వ్యధ, ఇరువురి కళ్ళల్లోనూ ఏవేవో కోరికలు.

ఏవీ నెరవేరక, మూగగా ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నారు ఇద్దరూ.

సునీతిని ఫ్లైట్ ఎక్కించి, కాకినాడ వెళ్ళిపోయాడు ప్రహ్లాద్. ఆ రోజుల్లో వారిద్దరి గురించి కథలు కథలుగా చెప్పుకుని నవ్వుకున్నారు జయా, మధూ, గోవిందం అందరూనూ.

కాల గమనంలో రెండు వసంతాలూ ఇట్టే గడిచిపోయాయి. క్షేమంగా తిరిగొచ్చింది సునీతి.

సునీతి వచ్చేసరికి తమ్ముడు మధు ఊర్లోలేడు. తీరిక కలగలేదని జయ కూడా ఏర్ పోర్ట్‌కి వెళ్ళలేదు.

దిగాలుపడ్డ మనస్సుతో, తన వాళ్ళెవళ్ళూ రాలేదని కాళ్ళీడుకుంటూ వొస్తున్న సునీతికి ప్రహ్లాద ఎదురయ్యాడు. దారి మధ్యలో కారు టైరు పంక్చరవడంవల్ల, రావడం ఆలస్యమైందన్నాడు.

ప్రహ్లాద్‌ని చూడగానే క్షణంలో సునీతి బాధ మాయమయింది. జీవితంలో తనకోసం ఎదురుచూసే వారొక్కరయినా వున్నారన్న విషయం తనకెంతో తృప్తి నిచ్చింది. కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఇల్లు చేరుకున్నారు.

సునీతి ప్రహ్లాద్‌తో రావడం జయ భరించలేకపోయింది. కనీసం అతన్ని పలకరించకపోగా, నిర్లక్ష్యంగా చూసింది. సునీతి మనస్సు చివుక్కుమంది. తనే లోపలికి ఆహ్వానించింది.

తన గదిలోకి దారితీసిన సునీతి, తన గదిలో ఏవేవో ఇతర వస్తువులుండడం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

"జయా, ఈ సామానన్ని ఎవరివి? నా అల్మారా, నా మంచం, నా టేబిలూ అన్ని ఏవి?" అడిగింది సునీతి.

'నీ వస్తువులు, నువ్వులేవుకదా అని, అవతల అవుట్‌హౌస్‌లో పెట్టించి, ఈ గదిని ఇద్దరు కాలేజిస్టూడెంట్స్, 'బ్యాచ్‌లర్స్'కి అద్దెకిచ్చాం. వాళ్ళు హోటల్లో తిని కాలేజీకెళ్ళొచ్చి, ఊరికే ఇక్కడ పడుకుంటారు. అనవసరంగా ఈ గది ఖాళీగా ఎందుకుంచాల్లే అని, మీ తమ్ముడు ఈ పని చేశారు." గుక్క తిప్పుకోకుండా, పాఠం అప్పజెప్పినట్లు చెప్పింది జయ.

సునీతి మనస్సు చివుక్కుమంది. "పోనీ తను లేనప్పుడు అద్దెకిచ్చినా, తనొస్తున్నానని తెలిసినప్పుడయినా ఖాళీ చెయ్యమనొచ్చుకదా! అనుకుంది, కాని ఆ మాటే పైకి అనలేకపోయింది. సామానంతా ఒక మూలగా పెట్టి, జయ అందించిన కాఫీ కప్పనందుకుని "జయా, మరో కప్పు ప్రహ్లాదుకి కూడా ఇవ్వు" అంది. అయిష్టంగానే వెళ్ళి మరో కప్పు తీసుకొచ్చి ప్రహ్లాద్ కిచ్చింది.

కాఫీ తాగాక, సునీతి తను తెచ్చిన సూట్ కేసులు తెరిచింది. అందులోంచి ఒక చక్కటి బ్లూ టీషర్టు, ఉలెన్ ప్యాంటు పీసూ, టూఇన్‌వన్ చక్కటి టేప్ రికార్డరూ తీసి ప్రహ్లాదుకిచ్చింది. జయ అదోలా మొహం పెట్టింది. అటు వంటిదే తీసి ఇది మధూకని, కొన్ని డ్రెసెస్ తీసి పిల్లలకని, కొన్ని చీరలు జయకోసం అని తను తెచ్చినవన్ని చూపించి జయకిచ్చింది.

మరికాస్సేపు కూర్చుని ప్రహ్లాద్ సాయంత్రం కలుస్తానని హోటల్ కెళ్ళిపోయాడు.

భోంచేసి వెళ్ళమని చెప్పాలనిపించినా, జయ పిలవనందువలన సునీతి చెప్పలేకపోయింది.

హోటల్ సరోవర్ రూం నెంబరు 109 అని చెప్పి ప్రహ్లాదు వెళ్ళి పోయాడు.

"అతన్నిక్కడే భోంచెయ్యమంటేపొయ్యేది" అంది నెమ్మదిగా సునీతి.

''మీ తమ్ముడొప్పుకోరు." ఖచ్చితంగా అంది జయ.

సునీతికి ఆత్మాభిమానం దెబ్బతిన్నట్టనిపించింది. అంటే ఆ ఇంట్లో తన తమ్ముడికీ, మరదలికీ ఇష్టంలేనిది, వాళ్ళ అనుమతి లేకుండా తను ఏ పనీ, చెయ్యకూడదన్నమాట! చివరికి ఒక మనిషిని భోజనానికి పిలిచే హక్కుకూడా తనకి లేదన్నమాట!

"వాడేమిటి ఒప్పుకునేది? నాకన్నా చిన్నవాడు, వాడి పర్మిషన్ కావాలా నాకు?" అంది మామూలుగా సునీతి.

ఆ మాటలకి శివమెత్తినదానిలా అరిచింది. జయ "చిన్నవారయితేనేం? మందిలో పెద్దవారే" అంటూ.

ఇద్దరి మధ్య మాటామాటా పెరిగింది. అనుకోకుండా మధ్యాహ్నానికే కేంపునుండి తిరిగొచ్చిన మధు, ఈ గొడవంతాచూసి విసుక్కున్నాడు. "అక్కా! దానికి బుద్ధిలేకపోతే, నువ్వు నోరు మూసుకోకూడదూ?'' అనేటప్పటికి సునీతికి కళ్ళు తిరిగినంత పనయింది. తనముందు మధు అలా మాట్లాడడం అవమాన మనిపించింది. తనకి తెలీకుండానే కళ్ళంట నీళ్ళు జలజలా రాలాయి.

ఏదో అందరూ ఎంగిలిపడి లేచారు. మధూ, జయా, పిల్లలు ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళున్నారు. కానీ, అభిమానంగా పలకరించేవాళ్ళే కరువయ్యారు.

ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయిన సునీతి, ఏదో నిర్ణయంకొచ్చినదానిలా లేచి మొహం కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకుని తయారైంది.

"ఎక్కడికి, ప్రహ్లాద్ దగ్గరికేనా?" కటువుగా వుంది మధు కంఠం.

"అవును." నిశ్చలంగా అంది సునీతి.

"ఎందుకు?"

ఒక్క నిమిషం ఏమి చెప్పాలో తెలీలేదు.

"మనశ్శాంతి కోసం" అంది.

"అదిక్కడలేదా?''

"లేదు గనుకనే'' అంటూ సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా వెళ్ళిపోయింది సునీతి.

జరిగినదంతా విని ఎంతో బాధపడ్డాడు ప్రహ్లాద్.

"సీతీ, ఇప్పటికయినా మించిపోయిందిలేదు. మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం. నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుని ఎవ్వరూ నోరెత్తకుండా చేస్తాను'' అన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"ప్రదా! ఈ వయస్సులో పెళ్ళిచేసుకుంటే నవ్వుతారేమో?'' అమాయకంగా అంది సునీతి.

ప్రహ్లాద్ పకపకా నవ్వాడు. "సీతీ, వయస్సు పెరుగుతుంటేనే తోడు అవసరం. యౌవనంలో తోడుకంటే ఉద్రేకం ఎక్కువ. అయినా నీకు నలభై దాటినా, పెళ్ళిచేసుకోడానికి నేను సిద్ధపడ్డాక ఎవరో నవ్వితే మనకేం?''

సునీతి మనస్సు ఆనందంతో తేలిపోయింది. ప్రహ్లాద్ దేముడిలా అనిపించాడు. వేరే పరమార్థం లేదనుకుంది. పైగా తను ఎవరికోసం త్యాగం చెయ్యాలి? అనిపించింది. వెంటనే "సరే'' అంది.

ప్రహ్లాద్ ఉబ్బితబ్బిబ్బయ్యాడు. ఆ నిమిషంలో రెండు మనసులూ ఏకమై ఆనందంలో తేలిపోయాయి.

రిజిష్ట్రారు ఆఫీసరుకి ప్రహ్లాద్ సునీతి నోటీసిచ్చారని మధూ ద్వారా తెలుసుకున్న రవి సునీతికి లాయర్ నోటీసు పంపించాడు.

''తనకి, సునీతికి విడాకులు జరగలేదు కాబట్టి, లా ప్రకారం ఆమె ఇంకా తనకు భార్యేనని, అప్పుడు ఆమెకి మతిస్థిమితం లేకపోవడం వలన తను మరో పెళ్ళిచేసుకోవలసి వచ్చిందనీ, ఇప్పుడు బాగుపడింది కనుక భార్యగా తాను అంగీకరించడానికి సిద్ధమేనని'' అందులో ఉంది.

అది చదివిన సునీతి కుప్పలా కూలిపోయింది. తల్లిదండ్రుల మాట ప్రకారం రచ్చకెక్కడం ఇష్టంలేక తను కోర్టుకెళ్ళి విడాకు లడగలేదు. పైగా రవి మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకున్నాక, తన పెళ్ళికి వారు పెట్టిన నగలూ, బట్టలు కూడా తిరిగి పంపించేసింది.

ఇన్నాళ్ళూ లేని అభ్యంతరం ఇప్పుడు తను ప్రహ్లాద్‌ని చేసుకుంటున్నానంటే పంపిన నోటీసుకి అర్థమేమిటో బోధపడలేదు కాసేపు. తరువాత తెలిసింది-ఇది మధూ, రవీ అందరూ కలిసి పన్నిన కుట్ర అని. తనను భయపెట్టి తన దగ్గర డబ్బు లాగడాని పన్నిన కుట్ర అని. వెంటనే బుర్ర లేని కేవలం ఒక ఆడదానిలా కాక, ఒక లాయరుగా ఆలోచించడం మొదలుపెట్టింది. కౌంటరు నోటీసు పంపించింది. అసలు తనకు మతిస్థిమితం లేదని ఎలా ఎప్పుడు ఎవరు ఋజావు చేశారని, కోర్టు ద్వారా ఆ విషయాలు ఋజువై విడాకులు లేనిదే, తాను ఎలా మరో పెళ్ళి చేసుకుని ముగ్గురు పిల్లలకి తండ్రి కూడా అయ్యాడని వగైరా వగైరా పాయింట్లతో.

తనకి తెలుసు న్యాయం తనవైపుందని, ధర్మం గెలుస్తుందని. తేలిక పడ్డ మనసుతో వెళ్ళి అద్దం చూసుకుంది. అక్కడక్కడా వున్న తెల్ల వెంట్రుకలు తనని పరిహసిస్తున్నట్టనిపించింది. కంటికింద ఏర్పడ్డ చారలు తనకేసీ చూసి చిరునవ్వు నవ్వుతున్నట్టనిపించింది. మనసుమాత్రం పురివిప్పిన మయూరిలా నాట్యం చేసింది, భవిష్యత్ దర్శనం చేసుకుంటూ. అంతలోనే 'భయం' హృదయాన్ని కలవరపెట్టింది. "సమాజం హర్షిస్తుందా? నేను చేసింది న్యాయమని నమ్ముతుందా? స్త్రీకో న్యాయం, పురుషుడికో న్యాయం విధించిన ఈ సంఘం, కోర్టు తీర్పు చెప్పి న్యాయం చేకూర్చినా, దాన్ని గౌరవిస్తుందా?

అసలు ఏది న్యాయం? ఏది ధర్మం?

ఈ చదరంగంలో తప్పెవరిది?" ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరకక తలపట్టుకుని కూర్చుంది సునీతి - కాదు న్యాయవాది సునీతీదేవి! *